

Predsedníčka
Ústavného súdu
Slovenskej republiky
JUDr. Ivetta Macejková, PhD.

Košice 20. marca 2013
Spr 380/2013

Vážený pán Leško,

úplnou náhodou sa mi dostalo do ruky 50. a 51. číslo týždenníka „Trend“ z 20. decembra 2012. Bola som prekvapená, že ste si už aj v tomto týždenníku našli priestor na šírenie Vašej demagógie.

Až doteraz som si myslela, že *„Trend je ekonomický týždenník o podnikaní a podnikateľoch na Slovensku, podporuje slobodný trh a užitočné hospodárske reformy. Snaží sa o nestrannú a vecnú analýzu slovenskej i svetovej ekonomiky, biznisu a financií“*. Už si to nemyslím.

Ani sa nedivím, že pôsobíte už aj v tomto týždenníku. Veď Vy ste vlastne taký kočujúci novinár.

Kočovanie máte v krvi, je to vo Vás, prinajmenšom od roku 1982. Ale k tomu neskôr.

Vo Vašom článku s názvom *Macejková „tvorí“ vlastnú doktrínu* spôsobom Vám vlastným šírite demagógiu, uvádzate citáty mimo kontextu s jediným cieľom – znevážiť moju osobu. To však je, ako je všeobecne známe, Vaša pracovná metóda. Niektoré časti tohto článku mohli vzniknúť iba ako priamy dôsledok Vašej zjavnej neznalosti elementárnych základov fungovania Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) spojenej navyše s Vašou neochotou prečítať si zopár zákonných ustanovení. To Vám, pravdaže, nemohlo zabrániť v tom, aby ste o nich „fundovane“ napísali.

V tejto súvislosti si dovoľím citovať nemenovaného politika, ktorý vo svojom vystúpení 14. februára 2013 okrem iného povedal: **„Pred pravdou, priatelia, neujdete. Klamstvo Vás dobehne.“** Zdá sa mi, že aj Vás už klamstvo dobehlo.

Pán Leško, súdruh Leško či „kádrovák“ Leško,

na osvieženie Vašej pamäti by som Vám rada stručne pripomenula začiatky a základy Vašej politicko-komentátorskej práce. Internet nám nepomôže, treba navštíviť knižnice, pretože v roku 1982, keď ste sa stali redaktorom týždenníka „NOVÉ SLOVO“, ešte internet neexistoval.

Možno si už nepamätáte, ale „NOVÉ SLOVO“ **bolo orgánom ÚV KSS** a redaktorsky v ňom nepochybne mohli pôsobiť iba takí redaktori, ktorí boli **oddaní veci socializmu**, zapálení marxisti a navyše presvedčení o princípoch a veciach, o ktorých písali svoje články. Nehovoriac už o tom, že z Vášho dnešného pohľadu ste pôsobili ako „**propagandista zločineckej organizácie**“.

Vy ste boli **zjavne presvedčený a aj osvedčený marxista**, o čom svedčí skutočnosť, že v „NOVOM SLOVE“ ste pôsobili od roku 1982 do roku 1989. V „NOVOM SLOVE“ ste napísali množstvo v tej dobe aktuálnych článkov. Dovolím si citovať iba zopár Vašich zaujímavých myšlienok a postrehov. V článku „**Zápas o vedomie**“ (NOVÉ SLOVO, 3. 3. 1983, s. 1 – 2) píšete: „**Je nesporne správne, ak sa politicko-výchovná práca chápe ako záležitosť celospoločenská, nielen ako záležitosť, za ktorú nesú zodpovednosť len pracujúci ideologického úseku. Základné organizácie strany musia posudzovať svoju činnosť aj z tohto aspektu, že sú zodpovedné nielen za výchovu svojich členov, ale aj za ideovo výchovné pôsobenie na všetkých občanov v okruhu svojej práce.**“

V článku „**Nič iné než prestavbu**“ (NOVÉ SLOVO, 31. 3. 1988, s. 4) píšete: „**Z toho zároveň vyplynulo, že odkaz februára 1948 nás zaväzuje k tomu, aby sme k riešeniu nových úloh a k prestavbe vo všetkých oblastiach života spoločnosti pristupovali s rovnakým revolučným zaujatím, ako ich riešila komunistická strana pri uskutočňovaní socialistickej revolúcie v období budovania socializmu.**“

V článku „**Podnety premieňať na činy**“ (NOVÉ SLOVO, 25. 2. 1988, s. 2) uvádzate: „**... My v redakcii NOVÉ SLOVO sa cítime byť súčasťou kriticko-východiskového prúdu, ktorý v prestavbe nachádza svoju dejinnú príležitosť pre sebarealizáciu. Budeme ňou tým viac, čím väčšiu podporu a spoluprácu nám poskytnú naši autori i čitatelia. Iba na ich základe môžeme podnety výročnej členskej schôdze premieňať na činy – na bojovú komunistickú publicistiku, hodnú doby prestavby a demokratizácie.**“

Skutočne hlboké, veľmi odborné myšlienky, pán Leško.

Nemenej pútavá je i Vaša nadšená reportáž z návštevy redakcie časopisu „**KOMMUNIST**“, **teoretického a politického časopisu Ústredného výboru Komunistickej strany Sovietskeho zväzu**, publikovaná 20. novembra 1986 v 46. čísle „NOVÉHO SLOVA“. Nazdávam sa, že z tejto reportáže vzhľadom na už uvedené myšlienky a postrehy nie je potrebné ani citovať.

Ako vidno i z týchto príkladov, za Vami stojí skutočne celý rad vysoko odborných článkov.

V článku uverejnenom v „Trende“ používate výraz „kádrovák“. Je zjavné, že obsah tohto slova sa Vám musel dostať hlboko pod kožu ešte pred rokom 1989, lebo Váš článok o mne nesie rukopis „kádrováka“ Leška vyučeného v „NOVOM SLOVE“ v období rokov 1982 - 1989.

Pán Leško,

pokladám si za povinnosť reagovať na Váš článok *Macejková „tvorí“ vlastnú doktrínu*.

Už šesť rokov, počas ktorých pôsobím vo funkcii predsedníčky ústavného súdu, v pravidelných intervaloch spochybňujete nielen moje vymenovanie do funkcie predsedníčky ústavného súdu, ale aj moje pôsobenie ako predsedníčky ústavného súdu a najmä rozhodovaciu činnosť ústavného súdu.

Posilnený jedovatým „hríбом“, denníkom SME a teraz už aj týždenníkom Trend znevažujete moju osobu a najmä rozhodnutia ústavného súdu, a tiež ústavný súd ako ústavnú inštitúciu.

Chcete pôsobiť ako suverénny novinár, ale Vaše články, najmä ten posledný, sú bez objektívnosti, slušnosti a bez toho, aby boli v súlade s etickým kódexom Slovenského syndikátu novinárov.

V predmetnom článku o mne píšete, že pred vymenovaním do funkcie predsedníčky Ústavného súdu Slovenskej republiky som bola neznáma osoba bez akejkoľvek odbornosti.

Asi Vám uniklo, že nielen v Slovenskej republike, ale aj v Európe a na celom svete je bežné, že z neznámej osoby, ak je odborne zdatná a morálne bezúhonná, sa môže stať najvyšší ústavný činiteľ.

Nedá mi, aby som Vás neodkázala na Vami uvedený vyhľadávač google, kde sa dozviete, ako sa pán Valko stal predsedom Ústavného súdu Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky a pán Mazák predsedom Ústavného súdu Slovenskej republiky. Nebudem pokračovať v uvádzaní mien množstva ministrov a iných ústavných činiteľov počas existencie Slovenskej republiky, ktorí sa dostali do funkcie a stali sa ústavnými činiteľmi.

Zdá sa, že vyhľadávač google využívate v súvislosti s mojou osobou len vtedy, keď ma chcete znevážiť a účelovo manipulovať verejnou mienkou. Keby ste sa riadili etickým kódexom novinára a mali záujem korektne informovať verejnosť o mojom profesijnom životopise, tak by ste museli uviesť, že som bola nielen predsedníčkou okresného súdu, ale založila som ďalší nový okresný súd, ktorý dodnes úspešne funguje.

Taktiež som bola predsedníčkou Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) a sudkyňou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) a popri vedení súdov som sa stále podieľala aj na rozhodovacej činnosti a vyniesla tisícky právoplatných trestných a správnych rozhodnutí.

Štatistiky ešte stále existujú a fakty sú preukázateľné. Pripúšťam, že môj kariérny postup sa Vám môže zdať rýchlejší, ako je Vaše vnímanie reality a Vaše myslenie.

Pán Leško,

aby som Vám však nekrivdila, vo Vašom článku ste uviedli aj pravdivú informáciu, keď ste napísali, že za sudkyňu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ma navrhol bývalý predseda najvyššieho súdu M. Karabín. Ktovie, prečo asi? Odpovedzte si sám.

Tiež ste napísali, že za kandidátku na funkciu sudkyne ústavného súdu som bola zvolená v máji 2004, v čase „druhého Dzurindovho kabinetu“. Chcem Vás však opraviť. Za kandidátku na funkciu sudkyne ústavného súdu som bola zvolená Národnou radou Slovenskej republiky, a nie „druhým Dzurindovým kabinetom“. Opätovne chcem upriamiť Vašu pozornosť na webovú stránku Národnej rady Slovenskej republiky za účelom zistenia, kto a z akých politických strán hlasoval za moje zvolenie. Za kandidátku na funkciu sudkyne ústavného súdu som bola zvolená naprieč celým politickým spektrom vtedajších parlamentných strán.

Pán Leško,

taktiež ste uviedli, že z funkcie predsedníčky krajského súdu ma odvolal minister Čarnogurský a že ako dôvod uviedol „*nepriaznivé výsledky kontroly dodržiavania Rozvrhu práce*“.

Z funkcie predsedníčky krajského súdu som nebola odvolaná z dôvodu, ktorý uvádzate, ale z iných mne dodnes neznámych dôvodov. Moje odvolanie z funkcie predsedníčky krajského súdu zorganizovali vtedajší minister spravodlivosti Slovenskej republiky pán Čarnogurský, štátny tajomník Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky pán Mazák a vtedajší vedúci úradu Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky pán Lipšic.

Zdôrazňujem, že týmto pánom, s výnimkou pána Mazáka, chýbali základné teoretické, ale hlavne praktické skúsenosti z rozhodovacej činnosti súdov, a to aj preto, že ani jeden z uvedených pánov ani jeden deň nemal oblečený sudcovský talár. Títo páni ma súdili, odsúdili a odvolali. Tvrdím teda, že moje odvolanie bolo účelové a politicky motivované. S mojím odvolaním z funkcie predsedníčky krajského súdu nesúhlasila ani Sudcovská rada Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (teraz Súdna rada Slovenskej republiky).

Zápis z kontroly, o ktorej hovoríte, by mal stále existovať, a preto (nebudem Vám znovu pripomínať Váš etický kódex novinára) by ste si informácie, ktoré uvádzate, mali v prvom rade overiť.

Pán Leško,

vo svojom článku tvrdíte, že do môjho menovania za predsedníčku ústavného súdu som sa neprejavila ako právnička v ústavnom práve, nenapísala som jediný odborný článok ani nezaujala stanovisko k žiadnemu ústavnému problému.

Je pravdou, že do doby, kým som nebola vymenovaná do funkcie predsedníčky ústavného súdu, som nepublikovala. Avšak aj túto skutočnosť musím uviesť na správnu mieru. Pri rozhodovacej činnosti na všeobecných súdoch, v rámci ktorej som vyniesla tisíce rozhodnutí, som totiž na publikačnú činnosť nemala dostatočný časový priestor.

Pokiaľ ide o moju publikačnú činnosť v neskoršom období, chcem poukázať na skutočnosť, že v prvých rokoch pôsobenia vo funkcii predsedníčky ústavného súdu som na ňu nemala časový priestor z dôvodu, že som musela riešiť problémy po mojom predchodcovi, ktoré spočívali v absolútnom nedostatku materiálneho, technického a personálneho zabezpečenia ústavného súdu. Riešiť som musela najmä dedičstvo po mojom predchodcovi pánovi Mazákovi. **„Toto „dedičstvo“ predstavovalo celkový počet 993 nevybavených sťažností a návrhov, z toho 80 nevybavených sťažností a návrhov bolo starších ako 5 rokov – medzi nimi boli napríklad také závažné podania ako tzv. interrupčný zákon, tzv. krajinársky zákon, tzv. zákon o odpadoch, tzv. zákon o preukazovaní pôvodu majetku...“** Toto všetko som zvládla, a preto v súčasnosti vzhľadom na to, že ústavný súd je v rámci rozhodovacej činnosti jeden z najlepších v Európskej únii (www.concourt.sk/Dokument – dokument č. 5/2010 – ochrana ústavnosti za rok 2009, dokument č. 8/2011 – ochrana ústavnosti za rok 2010, dokument č. 20/2012 – ochrana ústavnosti za rok 2011, dokument č. 7/2013 – ochrana ústavnosti za rok 2012), môžem písať aj odborné články a publikovať v odborných časopisoch. Keď Vám to nie je známe, dávam Vám do pozornosti [www.concourt.sk/Publikačná činnosť](http://www.concourt.sk/Publikačná_činnosť).

Pán Leško,

vyčítate mi, že som mala povinnosť zmeniť „kľúčovú“ vec, a to spôsob, akým sa na ústavnom súde pridelujú sudcom jednotlivé prípady. To, že som túto „kľúčovú“ vec nezmenila, podľa Vás vypovedá nielen proti mne, ale aj proti ústavnému súdu, ktorý vediem.

K tomu len v krátkosti: O náhodnom pridelovaní spisov na ústavnom súde sa už toľko popísalo, že nepokladám za potrebné sa k tomu ešte ďalej vyjadrovať. Iba pre Vašu informáciu uvádzam, že elektronické pridelovanie došlých podaní je v súčasnosti súčasťou projektu, ktorý okrem iného zabezpečí spracovanie všetkých nálezov ústavného súdu do elektronickej podoby. Snáď Vás táto informácia upokojí a

už nebudete mať potrebu o tom písať a nebudete poukazovať na náhodným spôsobom pridelené podania sudcom, ktorí Vám nevyhovujú, a nebudete musieť poukazovať na články bývalého predsedu Ústavného súdu Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky, pretože rozdeľovanie došlých podaní mojimi predchodcami (na Ústavnom súde Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky a Ústavnom súde Slovenskej republiky) sa realizovalo tak, ako to je bežné na všetkých ústavných súdoch v Európe, vo svete, na Európskom súde pre ľudské práva a na Súdnom dvore Európskej únie. S elektronickým pridelovaním došlých podaní budeme absolútne jedineční a unikátni.

Pán Leško,

Vaše publikované názory a stanoviská k rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyvolávajú vo mne dojem, že ste polyhistor. Nemôžem sa totiž zbaviť dojmu, že máte patent na rozum, keď sa púšťate do vysoko odbornej a právnickej vzdelanie si vyžadujúcej diskusie, keď posudzujete, či mal, alebo nemal u nás existovať Špeciálny súd.

Špeciálny súd, toho času Špecializovaný trestný súd, v tejto podobe v Európskej únii nemá takmer nikto. Ak by neexistoval, nič by sa nestalo, ba naopak, štát by ušetril niekoľko miliónov eur. Svedčí o tom niekoľkoročná prax, ako aj štatistické údaje. Plénum ústavného súdu väčšinou hlasov zrušilo Špeciálny súd. Keď s tým Vy nesúhlasíte, je to Vaša vec, musíte to rešpektovať, taká je demokracia, ktorou sa tak rád oháňate.

Rozumiem Vám, že niektoré rozhodnutia ústavného súdu nie sú podľa Vašich predstáv.

O existencii či neexistencii Špeciálneho súdu rozhodlo plénum ústavného súdu, ktoré tvorí 13 sudcov, ktorí rozhodujú podľa svojho najlepšieho svedomia a vedomia a v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, a nie na politickú ani inú objednávku, ako si to myslíte Vy.

V súvislosti so zrušením Špeciálneho súdu ste do boja proti mne a ďalším 6 sudcom ústavného súdu, ktorí si „dovolili“ hlasovať za zrušenie Špeciálneho súdu, vytiahli tie najťažšie kalibre. Uvediem len citáciu z jedného z množstva Vašich článkov týkajúcich sa nálezu o zrušení Špeciálneho súdu uverejneného v denníku SME 21. mája 2009 pod názvom „Špeciálna katastrofa“: *«Ústavný súd už takmer jedno desaťročie neprijal také šokujúce a nepochopiteľné rozhodnutie ako včera. Väčšinou jedného hlasu prijal nález, podľa ktorého bol Špeciálny súd zriadený v rozpore s Ústavou SR. Ide o nález, ktorý podľa všetkých príznakov „obohatil“ dejiny ústavného súdnictva na Slovensku o ďalšie zahanbujúce rozhodnutie... Spôsob, akým včera väčšina ústavných sudcov „zrušila“ Špeciálny súd, predstavuje špeciálnu právnu katastrofu. Ak doteraz výraz „mafia friendly“ používali opoziční politici len na označenie osôb či návrhov zákonov, teraz ho môžu použiť aj v súvislosti s rozhodnutím orgánu, ktorý má na Slovensku chrániť ústavu a ústavnosť».*

Sú to veľmi tvrdé slová, sú to slová podobné slovám pána Lipšica, pani Žitňanskej, ako aj redaktorov z ďalších médií.

V súvislosti so zrušením Špeciálneho súdu poukazujete na stanovisko 6 sudcov ústavného súdu. Ja, naopak, poukazujem na to, že rozhodlo 7 sudcov, a poukazujem na moje stanovisko k odlišnému stanovisku 6 sudcov ústavného súdu.

Pre informovanosť čitateľov a hlavne Vás odkazujem na [www.concourt.sk/Ústavný súd Slovenskej republiky/Publikačná činnosť 2010: MACEJKOVÁ, I. Ešte raz k špeciálnemu súdu](http://www.concourt.sk/Ústavný_súd_Slovenskej_republiky/Publikačná_činnosť_2010:MACEJKOVÁ,_I._Ešte_raz_k_špeciálnemu_súdu).

Skúste byť teda aspoň raz objektívny a prečítajte si aj toto moje „odlišné“ stanovisko, keď tak podrobne rozoberáte odlišné stanovisko 6 sudcov. Iba pre Vašu informáciu uvádzam, že prevažná väčšina odbornej právnickej verejnosti, sudcov, prokurátorov, advokátov a vyšetrovateľov považuje Špecializovaný trestný súd (predtým Špeciálny súd) za nesystémový prvok v sústave všeobecných súdov.

Pán Leško,

pokiaľ ide o nález ústavného súdu k „vyvlastňovaciemu zákonu – diaľnice“, ako vždy aj teraz čitateľom podsúvate len Vaše videnie problému. Bolo by však od Vás korektné, ak by ste z môjho odlišného stanoviska necitovali vety vytrhnuté z kontextu a nechali na čitateľovi, aby si sám urobil vlastný názor a prečítal si celé moje odlišné stanovisko k tomuto nálezu, ktoré možno nájsť na [www.concourt.sk/Vyhľadavanie rozhodnutí/PL.ÚS 19/09](http://www.concourt.sk/Vyhľadavanie_rozhodnutí/PL.ÚS_19/09).

Pán Leško,

vo Vašom článku píšete aj o mojom sklone k obmedzovaniu ústavných sudcov. Máte zrejme na mysli dodatok č. 1 k „Zásadám informovania médií o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky“.

Tento dodatok č. 1 o „Zásadách informovania médií o rozhodovacej činnosti ústavného súdu“ bol prerokovaný v zmysle čl. 131 Ústavy Slovenskej republiky v pléne ústavného súdu a prevažnou väčšinou sudcov odsúhlasený. Článok 131 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky zveril plénu ústavného súdu právomoc rozhodovať o úprave svojich vnútorných pomerov. Skutočne už neviem, o čom to píšete a čo podsúvate čitateľom.

Pán Leško,

v závere Vášho článku píšete o mojej smelosti v súvislosti s výkladom, čo je právom a povinnosťou prezidenta Slovenskej republiky. Opätovne musím uviesť, že za výklad hlasovalo 7 sudcov ústavného súdu, každý podľa svojho vedomia a svedomia.

Nebudem vôbec rozoberať všetky okolnosti, ktoré predchádzali voľbe generálneho prokurátora Slovenskej republiky od r. 2010 až do októbra 2012, len Vám a čitateľom dávam do pozornosti moje doplnenie odôvodnenia tohto výkladu a možno konečne prestanete zavádzať ([www.concourt.sk/Vyhľadavanie rozhodnutí/PL. ÚS 4/2012](http://www.concourt.sk/Vyhľadavanie_rozhodnutí/PL.ÚS_4/2012)).

Pán Leško,

vrátim sa ešte k úvodu Vášho článku, kde píšete, že pred mojím vymenovaním do funkcie predsedníčky ústavného súdu nikto nevedel, že existujem. Je síce možné, že ste o mne nevedeli, lebo som pre Vás nebola zaujímavá a mojej osobe ste nevenovali pozornosť. Avšak medzi občanmi a najmä v justícii, medzi sudcami, prokurátormi, vyšetrovateľmi a advokátmi, či sa Vám to páči alebo nie, som bola nielen známa, ale aj uznávaná ako odborne fundovaná, a to je pre mňa rozhodujúce.

Každý z nás má svoju históriu, svoj profesijný postup vďaka svojej práci, postojom, správaniu. Váš článok o mne chápem ako Vami vytvorený môj „kádrový posudok“. Dovolím si povedať, že môj „kádrový posudok“ je lepší ako ten Váš.

Som predsedníčkou Ústavného súdu Slovenskej republiky a, ako ste správne napísali, štvrtým najvyšším ústavným činiteľom v našom štáte. Túto funkciu zastávam preto, že Národná rada Slovenskej republiky ma zvolila za kandidátku na sudkyňu ústavného súdu,—a to v čase, ešte raz to zopakujem, ako ste nesprávne uviedli, „druhého Dzurindovho kabinetu“, a následne ma prezident Slovenskej republiky z osemnástich kandidátov zvolených Národnou radou Slovenskej republiky vymenoval do funkcie sudkyne ústavného súdu a následne do funkcie predsedníčky ústavného súdu.

Som hrdá, že takto Národná rada Slovenskej republiky a následne prezident Slovenskej republiky ohodnotili moju odbornosť a umožnili mi vykonávať túto významnú funkciu, zatiaľ čo Vy ste len kočujúci novinár, ktorý počas svojej kariéry vystriedal niekoľko týždenníkov a denníkov, od „NOVÉHO SLOVA“ cez „PRAVDU“ a „SME“, a skončil v „Trende“.

Pán Leško,

pokladám za nevyhnutné zhrnúť a vyvrátiť Vaše nepravdivé, klamlivé, znevažujúce tvrdenia a Vami vytvorený môj „kádrový posudok“. Chcem uviesť fakty tak, aby čitatelia, a ak chcete aj Vy, získali objektívny pohľad na moju osobu a presvedčili sa, že spĺňam všetky predpoklady, ktoré sú kladené na funkciu predsedu ústavného súdu:

- nikdy v živote som nebola a nie som organizovaná v žiadnej politickej strane,
- bola som sudkyňou na všetkých stupňoch súdov (okresný súd, krajský súd, najvyšší súd), z toho predsedníčkou okresného súdu a krajského súdu,
- nebola som sudkyňou pred rokom 1989,
- v trestnom kolégiu najvyššieho súdu som bola doteraz prvá žena – sudkyňa v histórii nášho súdnictva,
- nie som zviazaná žiadnej politickej strane ani hnutiu za návrh na kandidátku na sudkyňu ústavného súdu,
- za kandidáta na sudkyňu ústavného súdu ma navrhla Slovenská únia nezávislého súdnictva a schválila Národná rada Slovenskej republiky v čase vládnutia „tzv. druhého Dzurindovho kabinetu“, ako Vy nesprávne uvádzate,

- do funkcie ma menoval podľa Ústavy Slovenskej republiky prezident Slovenskej republiky,
- je správne a aj v rámci Európskej únie preferované, aby medzi najvyššími ústavnými činiteľmi patrilo jedno miesto žene.

Za svoju prácu sa hanbiť nemusím. Vyniesla som tisícky právoplatných rozsudkov a na rozdiel od Vás som neurobila žiadne také názorové zmeny alebo akrobacie ako Vy.

Stojí za zamyslenie, ako je možné, že redaktor Leško pred rokom 1989 mal viac pochopenia pre odlišné názory straníckych kolegov, ako má redaktor Leško na konci roku 2012 pre odlišné názory iných. Že by to bolo preto, že sa tvárite ako demokrat, hovoríte ako demokrat, len ním nie ste?

Niekde na adresu súdnictva bolo povedané, že treba preriediť súdnictvo, ale ja hovorím, že by bolo vhodné preriediť aj novinársku obec. Keby k tomu došlo, myslím, že by ste mali veľký problém aj Vy, pán Leško, pretože formovať verejnú mienku majú objektívni, nezávislí a, Vašimi slovami povedané, „kádruvo čisti“ novinári.

To, čo ste napísali v článku, je účelové, zavádzajúce, klamlivé a zmätočné. Zbytočne ste sa namáhali. Vy ako novinár s takým kádrovým posudkom ma uraziť nemôžete. Sebe ste tiež veľmi nepomohli a spoločnosti už vôbec. Možno ste posilnili tých, ktorým ide o ďalšiu destabilizáciu súdnictva, prokuratúry a celej našej spoločnosti, o osočovanie a zastrašovanie ústavných činiteľov, ale najmä vytváranie ďalšieho politického tlaku na rozhodovaciu činnosť ústavného súdu.

Ubezpečujem Vás, že ani od Vás, ani od Vám podobných sa zastrašiť a znechutiť nedám. Vaše ohováranie, zavádzanie, znevažovanie mojej osoby, ústavných činiteľov a hlavne prezidenta Slovenskej republiky by malo skončiť. Vaše články sú neobjektívne, osočujúce, neexistuje v nich konštruktívna kritika a mnohokrát sú na hrane trestnosti.

Myslíte si, že si môžete dovoliť, čo chcete? Nemám taký pocit a myslím, že ste na veľkom omyle. Už dávno ste totiž prekročili hranice slušnosti, a to sa v slušnej spoločnosti nerobí a ani nepatrí.

Pán Leško,

svoj novinársky kabát môžete prezliekať koľkokrát chcete, ale ten, ktorý ste si obliekli počas dlhoročného pôsobenia v týždenníku ÚV KSS „NOVÉ SLOVO“, bude na Vás visieť stále a jeho červená farba bude presvitať cez všetky ostatné.

Jedno však Vášmu článku nemožno uprieť. Je v duchu, a tu použijem Vaše slová, „... *bojovej komunistickej publicistiky, hodnej doby prestavby a demokratizácie*“.

Na záver mi neostáva nič iné, len konštatovať, že Váš článok o mne je pod úroveň novinára Leška, ale aj pod úroveň „kádrováka“ Leška.

JUDr. Ivetta Macejková, PhD.
predsedníčka Ústavného súdu
Slovenskej republiky